

Modrosti mladih misli

Avtorice: Mirta Balažić Gerić, Urša Jalovec Novak, Špela Jalovec
Novak, Sonja Mavri

Ilustracije: Špela Jalovec Novak, Urša Jalovec Novak, Manca
Semprimožnik

Uredila: Ivana Kočevar

Oblikovanje: Patricija Zupan in Nikita Bucik

Založil: Dijaški dom Tabor, Vidovdanska 7, Ljubljana.

Junij, 2016

50 izvodov

Izjava o lasti avtorskih pravic: avtorice pesniške zbirke Modrosti mladih
misli izjavljamo, da dovoljujemo objavo dela v knjižnici.

Kakršnokoli prilaščanje dela je prepovedano.

ISBN 978-961-285-280-1

284859904

MODROSTI MLADIH MISLI

Mirta Balažić-Gerić
Urša Jalovec-Novak
Špela Jalovec-Novak
Sonja Mavri

SPREMNA BESEDA

Knjižica *Modrosti mladih mislih* je pesniški prvenec *Mirte Balazić-Gerić*, dvojčic *Špele in Urše Jalovec-Novak* ter *Sonje Mavri*, ki nas seznanjajo s pristnim izrazom mladih avtoric, vseh dijakinj Dijaškega doma Tabor. Izbrane pesmi na izviren način, s plamenom mladosti, poustvarjajo zrelo doživetje sveta. Veliko ustvarjalno vnemo uresničujejo skozi pisanje, preizkušanje raznovrstnih pesniških praks, premišljevanje in interpretacijo poezije. Njihova inspiracija so teme, ki zaobjemajo lok časa, sodobnosti, urbanega, svobode, čakanja in slovesa. Na svojstven način jih odslikavajo v doživetem čustvenem doživetju in ustvarjanju različnih razpoloženj, pri čemer bralca vodijo tako skozi paleto bogatega metaforičnega jezika kot slengovsko obarvanega govora, ritmično bolj ubranih kot svobodnejših verzov, preizkušanje okvirov ustaljene forme kot ustvarjanje edinstvene. Ozirajo se tudi k slovenski liriki balad in romanc, japonski pesniški formi haiku in intimizmu.

Izbor pospremi samo/refleksivne ilustracije dvojčic *Špele in Urše Jalovec-Novak* z *Manco Semprimožnik* v močno kontrastnih črno-belih tonih, ki skupaj s pesmimi oblikujejo pravi pesniški mozaik.

Ivana Kočevar

Mirta Balažić-Gerić

PISMO

Pismo leži na mizi neodprto,
neprebrano.
V kuvertu je zavito.

Pismo, list papirja
počečkanega s črkami, besedami,
ki ne pomenijo nič.
Čaka, da bilo bi prebrano.

Pismo čaka,
da ga vzamejo mehke roke,
da usta trepetajoča preberejo
besede, v njem napisane.
Čaka, da dobi smisel.

Čaka pismo, a čaka zaman.

Mirta Balazić-Gerić

ČAS

Le kaj se dogaja?
Čas hiti neznano kam.
Vse od aprila do maja
in se ustavi tam
kjer sonce zahaja.

Pa vsakič, ko sonce vzide
čas spet odide
na svojo dolgo pot
okoli sveta.

Nas žene, tolče, ovira.
Zakaj ne rečemo:
Stop!
Ko vemo, da nas vse požira.

Prehitro je!
Tako več ne gre!
Le kako, le kako
bo vse tako hitro šlo.

Kako naj sanjam,
če je vse, kar nam svet dà:
»panem et circences«!

Sonja Mavri
(haikuji)

Pogled v oči
gre globoko, globoko
dotik dveh duš.

Bela vrtnica
ali vroč srčni utrip?
Kaj je ljubezen?

Neprespana noč,
glava brenči, ne utihne,
prepolna misli.

Trava raste neslišno
luč na koncu tunela
je pa itak vlak.

Brez počitka
brez užitka
hitimo naprej.
Vsem je odveč!
Tega je odločno preveč!

Prosim le za minuto, dve
postojte ljudje
se malo zamislite
je to prav, ali ne?

Pa še to vam povem:
včasih ustavite se
za kakšen dan
in v njem uživajte
ne pa, da vedno hitite
kam drugam.

Mirta Balazić-Gerić
SVOBODA JE ...

Lirski subjekt ne pozna svobode.
Ujet je v avtorjeve misli. Ne more ven.
Tolče na stene pesnikovih čustev.

Usedem se na vlak.
Tirnice škripajo pod mano.
Adijo vsakdanje muke.

Ko sem bila majhna
sem padla s tobogana na vrat. Na mehko travo.
Nad mano: bela ptica.
Kaj je zanjo svoboda?

Mimo vlaka bežijo hiše. Svoboda?
Svoboda je mirno gledati mimoidočo cesto
in ne kleti ležečega policaja.

Svoboda je blizu a daleč: onstran steklene stene.
Leta na nebu mnogo ptic.
Za vsakega ena.
A katera je prava?

Špela Jalovec-Novak
SLOVO

Nekje je odzvonilo polnoč.
Pod koraki potók žlobudra,
veter zavija prijetno pekoč
prek odeje trdga snega.

Za hrbtom svetijo luči.
Sopenje tiho da ritem naravi,
mraz zažira se v črne oči.
Mahajo veje zbogom postavi.

Špela Jalovec-Novak

REVEŽ

Na drevesu strumno sede vrane.
Največja možu kljuje rane,
ko leži vdan v smrt.

Telo mu skriva smrti plahta
Ko skače po njej vrane žlahta
In praska beli prt.

Leži gospod krvavih rok
med gosto zelenico.
Iz ust se mu izvije stok,
ko mahne črno ptico.

Zbudi v gosto se svítanje
V glavi vlada trenje
To bile so samo sanje
Odsev le-teh - življenje.

Po tistem me mati ni več pustila
na ljubljeni tobogan. Rada sem se tam igrala.
Svoboda je pravica vseh ljudi ne glede na...
Ali pač?

Špela Jalovec-Novak
LOV NA ANTILOPO

Beže oči kraj peska.
Obris zdaj en, zdaj drugi
vandra. Nebo se treska.

Piščal igra glinena;
Lovi nedolžnost lovec enonog
že mesce krog in krog.
“Pokaž se, kača lena!”

Iztegnjen laket starca
pokaže kožuh poba:
“Afrike pejd do roba,
ujamem te kot jarca!

Ne moreš biti večer!”
Piščali zvok ni nič vesel.
“Te bom že še ujel!
Pol ti boš star uječen!”

Špela Jalovec-Novak

MORE

Nočne more,
prazne skrbi,
Misli gôre
mi spat ne pusti.

Utrujena zora,
presanjan dan.
Vse to je mora
nepovezanih sanj.

Mirta Balažić-Gerić

VERZI

Razprostira se gozd širok,
mehke so krošnje njegove.
Daleč lepota neba razprostira
svoje svobodne roke.

Pot, ki pelje v daljave svobode,
bela cesta.
Svetli se
potka peščena.

Lepoto, mehko oko zre gozda,
sega po njem roka hrepeneče.
Trpeče srce sega,
doseže ne.

Doseže ne roka svobode
ne moja noga bele ceste,
ki stoji tik pred menoj;
pred nogami valovita svoboda.
Sega za njo
A ne doseže ničesar.

Mirta Balazić-Gerić

2015

Daleč mir je odnesla s sabo
bela golobica
Barve odneslo je za njo.
Težo zdaj na nas naslanja jekleno nebo.
Pritiska prsa nam na tla strupeno.

Čudno stiska mi pljuča čas,
ko število je človek in človek število,
ko diskriminirana je 505,
ko denarja več na svetu je kot sreče,
ko čas za pravico je že zdavnaj mimo.
Čas,
Ko dajo možnost ptici petja,
nato zasipajo ji grlo s peskom.

Mati pošilja iz nebes nam belo golobico,
a predaleč leta izgubljena ptica.
Predaleč da v mojem srcu bil bi mir.

Špela Jalovec-Novak

ČAKA

Ujet v nočnem mraku
Med mehkim' odejam' sedi.
Tuhta in tuhta sam zase
"Kaj delaš? Kje si?"

Čaka in čaka že leta.
Kaj ali koga pa le?
Čaka in čaka stoletja
in čakal bo še.

Urša Jalovec-Novak

NA STREHI

Mesec sije prek obzorja
in zvezde nežne
ne motijo sapíce bežne,
ki kodra površino morja.

Na strehi, ki pokriva staro zgradbo
zamišljen mož spokoj si išče,
saj ga spanec zlepa ne obišče.
Zaverovan ne sliši nog za sabo.

Znenada ga par rok objame,
dekle ob njem tesno sedé
se v mesečni tiho izpove
in lepa noč še magična postane.

Mirta Balažić-Gerić

SMRT NA METELKOVI

Petek zvečer.
Na Metelkovi lazi golazen vseh sort
in iz stene nad mano gleda prikazen
pripravlja mi mrtvaški prt.
Jaz sem pa tu s frendom,
ki je bojda prijazen,
ker pripeljal me je v smrt.

Sedimo na klopci
otrpli od mraza,
in "Kol'ko boš vodke?"
je že ustaljena fraza
zmrzujoč'ga najstnika v jopci.

Pa saj ni tako slabo tukaj.

Nakar primajata se k nam
dva zapušena zadetka,
in en gledajoč o bog ve kam
vpraša naše cenjene postave
"A boste kej trave?"
Tišina v odgovor ga udari.

A ne da se zmesti
naš napušeni prijatelj,
in kot da dovolj mu ni blo droge
in dela se za jacka
s srepim pogledom nas upraša
“A mate kej cracka?”
“A se ti zdi?!”
odgovarja z napitim pogledom
družba mu naša.

Takrat zavijem jaz z očmi
zarad' zadetega čudaka
in obrnem se prot' skalnati
pojavi prijatelja, ki daleč je
sam dva koraka.
Vsaj pijani se mi zdi tako.

S prstom kaže tja pod deblo,
kjer očitno je že nekaj greblo:
v jami najdem truplo reve,
staro najmanj štiri dneve.
Hitro tečem peš do mesta,
strah in groza z mano gresta,
dokler družmu ne povem o grobu,
kter skopan je tam pri dobu.
O njej pa níkdar nič ne zvem,
v hosto v noči níkdar sam ne grem.

Urša Jalovec-Novak

SREČANJE

V noči skozi gosto meglo
s konjem črnim dirjam naglo,
saj doma me čaka pismo
al kralja vrgli smo al nismo.
Kmalu sredi sivga klanca
nekaj zmoti zvestga vranca;
hrza v strahu pred ničim.
Zgaga, komaj ga mirim!
Nakar vidim sred grmade
lice dékle rosno mlade:
Zemlja sipa ji s pahljače,
meni srce pade v hlače!
Žrebec z levo nogo plane
kar brez mene prek poljane,
da se najdem sam z damo -
kaj le neki hoče z mano?

Pogovor se med nama vname,
kot ogenj na zadetkovem je čiku,
in ni mi mar za dve postavi,
ki zgubljeni sta v travi
in sklanjata se nad menoj,
dokler ne začutim na roki bolečine
in izgubim se v lastnem strašnem krik.

Na roki igla.
Teške temne solze heroina
kapljajo mi v kri
Smrt na Metelkovi.

Oči se mi odpro čez čas
Nad mano strašna je prikazen:
črvi, ličinke, strah, golazen
Življenje.

O, draga Metelkova
dragi zadetki, dragi heroin.
Zdaj vem da bile so to le sanje.
A ko gledam to pošast življenja,
Prav rada vrnila bi se vanje.

Urša Jalovec-Novak

IZHOD

Mrzla stena noče hrupa,
kriče vrača svojim ustom.
Tipam vlago na zidovih upa.

Ni izhoda. Ni ga.

Trda tema misli čuva,
skriva stvore vmes in kače.
Moja pest po zidu suva.

Ne verjamem, da izhod obstaja.

Tik za mano v krogle sredi
spi loputa. K sebi kliče:
“K meni, človek, pridi, pridi!”

Je izhod. Le človek ga ne vidi.

